

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) F. P., b) J. P.,** oba zastoupeni Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,** se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240155-18/ČJ-2017-040022 a č. j. KRPU-240157-13/ČJ-2017-040022, o kasačních stížnostech žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2018, č. j. 78 A 1/2018 – 34,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2018, č. j. 78 A 1/2018 – 34, **se** v části týkající se žalobkyně a) **zrušuje.**

III. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240155-18/ČJ-2017-040022, **se zrušuje.**

IV. Kasační stížnost žalobce b) **se zamítá.**

V. Žalobce b) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

VI. Žalované ani žalobkyni a) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

VII. Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5560 Kč, která bude

vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Manželé žalobkyně a) a žalobce b) byli dne 9. 12. 2017 v 13:55 hod. kontrolováni žalovanou v Děčíně ve vlaku z Prahy do Spolkové republiky Německo, přičemž neprokázali svou totožnost předložením žádného cestovního dokladu. Žalobci rovněž nedisponovali žádným platným vízem nebo povolením k pobytu, které by je opravňovalo k pobytu na území České republiky. Následným porovnáním otisků jejich prstů bylo zjištěno, že oba žalobci již podali žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území Itálie, což odpovídalo i jejich povolením k pobytu cizince na území Itálie, jež měli v držení.

[2] Dne 9. 12. 2017 v 16:06 hod. zajistila žalovaná lékařské vyšetření žalobkyně vzhledem k jejímu zřejmému pokročilému stadiu těhotenství a udávaným bolestem. Z ambulantní zprávy Interního oddělení zdravotnického zařízení Krajská zdravotní, a. s. – Nemocnice Děčín, o. z. vyplývá lékařské potvrzení gravidity žalobkyně v 37. týdnu s tím, že je „*schopna pobytu v policejní cele se zvýšeným dozorem pro riziko předčasného porodu*“.

[3] Ze záznamů o podaných vysvětleních je zřejmé, že se žalobci mínili společně dostat do Německa, tam se léčit a tam také požádat o azyl. Žalobkyně na otázku žalované: „*Jaké budou Vaše kroky v případě Vašeho propuštění na svobodu?*“ odpověděla „*S manželem se chceme dostat do Německa, tam požádat o azyl a lékařskou péči.*“ a na závěrečnou otázku žalované: „*Chcete k celé věci něco dodat, či upřesnit?*“ odpověděla „*Žádám Vás jen o pomoc, chci jen se svým manželem do Německa.*“

[4] Rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240155-18/ČJ-2017-040022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění žalobkyně“) byla žalobkyně zajištěna podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jejího předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dní od omezení svobody dne 9. 12. 2017 v 14:00 hod.

[5] Rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240157-13/ČJ-2017-040022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění žalobce“), byl žalobce rovněž zajištěn podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III se stejnou dobou trvání zajištění.

[6] V odůvodněních rozhodnutí o zajištění žalobkyně i žalobce žalovaná vždy zrekapitulovala průběh relevantních událostí před rozhodnutím o zajištění každého ze

žalobců, odkázala na příslušná ustanovení českých a unijních právních předpisů a dospěla k závěru, že žalobci pobývají na území České republiky v rozporu se zákonem o pobytu cizinců a že jejich předání podle nařízení Dublin III nebylo možné uskutečnit ve lhůtě 48 hodin z důvodu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení vlastní realizace předání.

[7] Doba trvání zajištění byla u obou žalobců stanovena na 30 dnů, k čemuž žalovaná dospěla na základě zhodnocení jednotlivých podkladů pro rozhodnutí o zajištění, a přihlížela přitom k délce „dublinského" řízení, resp. k době, po kterou trvají úkony bezprostředně spojené s přípravou odletu žalobců z území České republiky do Itálie. V případě žalobkyně dospěla žalovaná dále k dílčímu závěru, že se jedná o dospělou ženu, která by měla být v osmém měsíci těhotenství a současně, že jí nejsou známy žádné překážky, pro které by realizace předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie nebyla možná a reálná.

[8] Ohledně zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců (dále jen „zvláštní opatření") žalovaná v odůvodněních rozhodnutí o zajištění žalobkyně i žalobce vyhodnocovala možnosti jejich uložení, přičemž dospěla k závěru, že ani u jednoho z nich je nebylo lze použít. U žalobkyně měla žalovaná při hodnocení předpokladů podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců existenci vážného nebezpečí útěku za prokázanou s tím, že nedojde-li k jejímu zajištění, nesetrvá na území České republiky a uteče do státu, který si zvolila jako cíl své cesty. Tuto svou úvahu opřela žalovaná i o tu skutečnost, že se žalobkyně vydala společně s manželem do Spolkové republiky Německo z důvodu, že jí a jejímu manželovi nebyla v Itálii poskytnuta lékařská péče, ačkoli již na jejím území požádali o azyl.

[9] Žalobci proti rozhodnutím o zajištění podali žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud"), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „napadený rozsudek"). V něm se zabýval žalobním bodem existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie a ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl přitom k dílčímu závěru, že žalovaná předběžnou úvahu o tom, zda jsou dány systémové nedostatky v azylovém řízení v Itálii, učinila, a to na straně 6 rozhodnutí o zajištění žalobkyně a na straně 6 až 7 rozhodnutí o zajištění žalobce s tím, že nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Z úvah žalované je zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. V daném případě je žalovaná povinna zohlednit překážky zjevné *prima facie*, neboť v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení, není na rozsáhlé dokazování prostor.

[10] Ohledně žalobní námitky nesprávného postupu žalované při umístění žalobců do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová krajský soud dovodil, že obdobné ustanovení jako je § 46a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, upravující zvláštní podmínky pro zajištění těhotných žen a rodin s nezletilými dětmi, zákon o pobytu cizinců neobsahuje, a krajský soud má za to, že v daném případě nelze aplikovat *analogii iuris* s argumentem, že jde o nevědomou mezeru v zákoně o pobytu cizinců.

[11] K námitce neaplikace zvláštních opatření místo zajištění krajský soud konstatoval, že závěry uvedené žalovanou v odůvodněních jednotlivých rozhodnutí o zajištění jsou přezkoumatelné, neboť žalovaná dostatečně vyjádřila, jaké okolnosti ji vedly k závěru, že u žalobců není možno užít zvláštních opatření za účelem vycestování. Krajský soud se s jejím hodnocením ztotožnil, neboť odpovídalo obsahu správních spisů.

[12] K neaplikaci zvláštních opatření v případě těhotné žalobkyně krajský soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobkyně, podle něhož by žalobci nerespektovali rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a vrátit se do Itálie, neboť jejich cílem je Německo, navíc nemají žádné cestovní doklady ani peníze, kterými by si zajistili ubytování nebo dopravu. Ačkoliv jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Itálii, nevyčkali rozhodnutí italských orgánů a vědomě nelegálně opustili území Itálie a cestovali do Německa.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[13] Proti napadenému rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“ nebo též „stěžovatelka“ a „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírají o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítají nesprávné právní posouzení a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[14] Stěžovatelé předně brojí proti nedostatečnému posouzení existence systémových nedostatků italského azylového řízení. Úvaha žalované nebyla vzhledem k zranitelnému postavení stěžovatelky dostatečná. Vzhledem k tomu, že se jedná o omezení osobní svobody, musí být naplnění účelu zajištění řádně odůvodněno, byť je samotné řízení velmi krátké. Rozhodnutí o zajištění musí vycházet z co nejaktuálnějších informací. Žalovaná se ve svém rozhodnutí dále nijak nevypořádala s pokročilým stádiem těhotenství stěžovatelky (stěžovatelka porodila deset dnů po vydání napadeného rozhodnutí, tj. 20. 12. 2017). Vzhledem k tomu, že předání se realizuje leteckou cestou, bylo zcela vyloučené, aby byla stěžovatelka ve své situaci do Itálie převážena. Krajský soud k námitce pouze konstatoval, že možné budoucí překážky zdravotního charakteru spojené s péčí o dítě budou posuzovány v dalším řízení vedeném ministerstvem vnitra. Ministerstvo vnitra se nicméně zabývá pouze určením státu, do kterého má být cizinec předán, faktickým předáním a naplněním účelu zajištění se měla zabývat žalovaná. S ohledem na absenci dostatečného posouzení zranitelnosti těhotné stěžovatelky ze strany žalované i krajského soudu došlo rovněž k porušení čl. 5 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv.

[15] Stěžovatelé dále namítají, že v posuzovaném případě byla porušena zásada přiměřenosti, neboť k zajištění existovala dostupná alternativa, a to přemístění do Přijímacího střediska Zastávka u Brna nebo do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Stěžovatelé brojí proti argumentaci krajského soudu, že tato alternativa nebyla dostupná, neboť byli zajištěni dle zákona o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu, přičemž zákon o pobytu cizinců zvláštní opatření umístění do přijímacího nebo pobytového střediska neobsahuje. Ani při posuzování alternativ k zajištění nebylo přihlédnuto k těhotenství stěžovatelky. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová není vhodné pro

pobyt zranitelných osob, neboť se jedná o zařízení polovězeňského typu s přísně daným režimem, je obklopeno plotem a střeženo bezpečnostní službou a policií. Zajištění zranitelných osob tak má prokazatelně negativní vliv na jejich psychický a fyzický vývoj.

[16] Zajištění bylo dle stěžovatelů rovněž v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, neboť v jejich případě neexistovalo vážné nebezpečí útěku a z důvodu existence mírnějších donucovacích opatření nebylo nevyhnutelné. Nařízení Dublin III klade důraz na možnost dobrovolného přemístění formou kontrolovaného vycestování do příslušného členského státu. Při absenci jakékoliv historie porušení zákona ze strany stěžovatelů měla žalovaná přistoupit k využití možnosti dobrovolného přemístění. Žalovaná neměla pro závěr o vážném nebezpečí útěku dostatek informací a zneužila správní uvážení. Vážné nebezpečí útěku ze strany stěžovatelů nehrozilo i s ohledem na vysoké stádium těhotenství stěžovatelky.

[17] Žalovaná ve svých vyjádřeních ke kasačním stížnostem uvedla, že nesouhlasí s názorem stěžovatelů, že by nedostála povinnosti zabývat se reálným předpokladem pro navrácení. V napadených rozhodnutích dostatečně zhodnotila, že v Itálii nejsou systémové nedostatky azylového systému podřaditelné pod čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a „dublinské“ řízení o předání úspěšně probíhalo. Ve vztahu k námitce faktické nemožnosti navrácení či přemístění do příslušného státu Evropské unie žalovaná uvedla, že byť jsou letecké transporty upřednostňovány, není v žádném případě vyloučena jiná alternativa cestování. Navrácení stěžovatelů v rámci dublinského řízení zpět do Itálie není v žádném případě vyloučeno pouze pro těhotenství stěžovatelky.

[18] V případě stěžovatelky žalovaná právě z důvodu jejího těhotenství přistoupila k vyšetření, kdy „*bylo lékařem konstatováno, že je vše v pořádku a stěžovatelka je schopna pobytu v CPZ*“. Taktéž sama stěžovatelka nezmínila žádné okolnosti, které by nasvědčovaly špatnému zdravotnímu stavu či obtížím s jejím těhotenstvím. V žádosti o umístění do zařízení pro zajištění cizinců zdůraznila, že se jedná o manželský pár, kde je žena ve vysokém stupni těhotenství a její umístění proběhlo do zrekonstruovaného zařízení, které je jako jediné v České republice přizpůsobeno k zajišťování žen a rodin s dětmi.

[19] K námitce nepřiměřenosti zajištění a existence alternativ zajištění žalovaná uvádí, že stěžovatelé byli zajištěni v poslední stanici mezinárodního vlakového spoje mířícího do Spolkové republiky Německo a ve svých vyjádřeních oba uvedli, že budou-li propuštěni ze zajištění, budou pokračovat v cestě, neboť Německo je jejich cílem, kde se rozhodli žít. Vzhledem k tomu a k § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze uložit stěžovatelům zvláštní opatření. Žalovaná podrobně zkoumala obsahy podaných vysvětlení obou stěžovatelů z pohledu, zda by namísto zajištění v zařízení pro zajištění cizinců přicházela v úvahu alespoň jedna z variant zvláštního opatření. Žalovaná prokázala, že stěžovatelé nemají dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky ani neznají nikoho na území České republiky, kdo by tyto prostředky za ně mohl složit, nemají zajištěno ubytování, kde by mohli být přítomni ve stanovený čas pobytové kontrole, a ani nemohou nahlásit místo svého pobytu a docházet ve stanovený čas na policii. Nade vše uvedené jejich jednoznačný cíl cesty byla Spolková republika Německo, tedy hodlali a nadále hodlají tam vycestovat.

[20] Žalovaná oproti kasační argumentaci nedisponuje pravomocí umístit stěžovatele ani do Přijímacího střediska Zastávka u Brna, nebo do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, která nejsou alternativami zajištění dle zákona o pobytu cizinců. Zajištění obou stěžovatelů bylo zcela přiměřené okolnostem a neexistovala reálná možnost uložení mírnějšího opatření, neboť jejím uložením by bylo fakticky zmařeno naplnění účelu nařízení Dublin III – tedy jejich předání zpět do Itálie, a to právě pro jejich proklamované chování, kdy by po propuštění ze zajištění bezprostředně nelegálně vycestovali do Spolkové republiky Německo. Žalovaná má za prokázané, že v případě stěžovatelů existovalo vážné nebezpečí útěku.

III. Pokračování v řízení o kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 6. 2018, č. j. 2 Azs 93/2018 - 60 toto řízení přerušil, jelikož z vyjádření žalované ke kasační stížnosti zjistil, že zajištění stěžovatelů, jež jsou předmětem tohoto řízení, byla podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončena, neboť stěžovatelé v České republice podali žádost o udělení mezinárodní ochrany za svého novorozeného syna, a Česká republika se tak vzhledem ke kritériím pro určení příslušného členského státu podle nařízení Dublin III stala státem příslušným k posouzení žádostí stěžovatelů o mezinárodní ochranu.

[22] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění před 5. 6. 2018 by fakt, že zajištění stěžovatelů již bylo ukončeno, vedl k zastavení tohoto řízení. Vzhledem k tomu, že skupina senátorů Senátu Parlamentu České republiky před 5. 6. 2018 podala návrh Ústavnímu soudu na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, byla otázka posouzení jeho ústavnosti klíčovou pro možnost rozhodnutí o kasační stížnosti. Zároveň byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, předložena Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) předběžná otázka tohoto znění *„Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“*

[23] Dne 27. 11. 2018 rozhodl Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 41/17 tak, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zrušil ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, ke kterému došlo dne 21. 1. 2019. Nejvyššímu správnímu soudu po odpadnutí překážky řízení nic nebrání o kasační stížnosti stěžovatelů meritorně rozhodnout, proto ve smyslu § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl o pokračování tohoto řízení.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že oba stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k jejímu podání, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[25] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž

by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[26] Nejvyšší správní soud předesílá, že přezkoumávaná rozhodnutí o zajištění stěžovatelů jsou rozhodnutími o zbavení práva na osobní svobodu ve smyslu čl. 8 odst. 2 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky. Podle tohoto ustanovení nesmí být *nikdo* stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Nejvyšší správní soud proto poměřuje omezení svobody stěžovatelů výhradně z pohledu zákonnosti obou rozhodnutí o zajištění stěžovatelů, a to ve světle kasační argumentace. Není a nemůže být měřítkem hodnocení zákonnosti zbavení práva na osobní svobodu jakákoli subjektivní úvaha o důsledcích v materiální či sociální sféře kteréhokoli ze stěžovatelů.

[27] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (nařízení Dublin III). Podle § 129 odst. 3 téhož zákona nelze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.

[28] Podle bodu (20) odůvodnění nařízení Dublin III by k zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu mělo docházet v souladu se zásadou, že osoba by neměla být zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu (srov. též čl. 28 odst. 1 nařízení Dublin III). Zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Zajištění žadatelů musí být v souladu zejména s článkem 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případně podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení nové přijímací směrnice rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.

[29] Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

[30] Podle čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „nová přijímací směrnice“).

[31] Podle čl. 11 odst. 1 nové přijímací směrnice by hlavním zájmem vnitrostátních orgánů mělo být zdraví, včetně zdraví duševního, zajištěných žadatelů, kteří jsou zranitelnými osobami. Jsou-li zajištěny zranitelné osoby, členské státy zajistí, aby byly tyto

osoby pravidelně kontrolovány a aby se jim dostávalo odpovídající podpory s přihlédnutím k jejich konkrétní situaci včetně jejich zdravotního stavu.

[32] Podle čl. 21 nové přijímací směrnice, který definuje pojem „zranitelná osoba“, členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky.

[33] Z § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jehož aplikace je přímo spojena s nařízením Dublin III, a dále z čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 11 nové přijímací směrnice vyplývá, že v případě zajištění žadatelů za účelem přemístění, kteří jsou zranitelnými osobami, je nezbytné zabývat se jejich zranitelností – zdravotním stavem, včetně zdraví duševního, jež by mělo být hlavním zájmem vnitrostátních orgánů. To pochopitelně ještě bez dalšího neznamená, že zranitelnou osobu nelze přemístit, ani že není možné ji za tímto účelem zajistit. Skutečnost, že relevantní právní předpisy kladou důraz na zvláštní postavení zranitelných osob a přístup k nim, bez dalšího nemůže vést k závěru, že takové osoby jsou *a priori* vyňaty z působnosti vnitrostátních a unijních předpisů upravujících pobyt cizinců a žadatelů o mezinárodní ochranu na území členských států.

a) K nedostatečnosti posouzení existence systémových nedostatků v azylovém řízení

[34] Stěžovatelé v kasační stížnosti brojí proti nedostatečnému posouzení existence systémových nedostatků italského azylového řízení s tím, že naplnění účelu zajištění musí být individualizované a řádně odůvodněné, rozhodnutí o zajištění pak musí vycházet z co nejaktuálnějších informací.

[35] K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „*Nejvyšší správní soud* [považuje] *za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.*“ Podobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017 - 27, kde tuto otázku blíže rozvedl: „*S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.*“ *(...) „Uvedené samozřejmě neznamená, že žalovaný může rezignovat na své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné*

pochybnosti a za tímto účelem opatřit dostatečné množství podkladů v rozsahu nezbytném pro posouzení existence podmínek pro zajištění cizince. Žalovaný je v řízení o zajištění podle výše citovaného ustanovení povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známé z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem, které jsou podstatné pro rozhodnutí o zajištění."

[36] Krajský soud při posuzování otázky existence systémových nedostatků italského azylového řízení dospěl k závěru, že se žalovaná touto otázkou zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Krajský soud k tomu připojil, že „*v daném případě je žalovaná povinna zohlednit překážky zjevné prima facie, neboť v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení, není na rozsáhlé dokazování prostor*".

[37] Toto posouzení krajského soudu respektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně poukazuje na odlišnost procesních možností řízení o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců oproti možnostem dublinského řízení o přemístění cizince do příslušného členského státu. Míra dokazování v právní otázce systémových nedostatků italského azylového řízení, která nalezla svůj odraz v rozhodnutích o zajištění stěžovatelů, tak byla pochopitelně limitována výrazně omezenou dobou, v níž musela žalovaná rozhodnout. Pokud stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jejich žalobní argumentací ohledně právní otázky existence systémových nedostatků podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nezpochybňuje to omezené časové možnosti pro míru dokazování žalované před vydáním jejích správních rozhodnutí o zajištění žalobkyně i žalobce. Žaloba ke krajskému soudu pak obšírně zpochybňuje závěry žalované, které však v této konkrétní věci považuje Nejvyšší správní soud za adekvátní povaze řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání.

[38] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že si je vědom, že každé, nejen italské azylové řízení, může dosáhnout svých limitů, jak ostatně vyplývá např. z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Mubilanzila Mayeka a Kaniki Mitunga proti Belgii* (stížnost č. 13178/03, rozsudek ze dne 12. 10. 2006), či *Mahmundi a další proti Řecku* (stížnost č. 14902/10, rozsudek ze dne 31. 7. 2012), za nimiž již existuje riziko systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Okolnost pokročilého těhotenství stěžovatelky však není *per se* rozhodnou pro posouzení právní otázky systémových nedostatků italského azylového řízení.

[39] Ve světle požadavků kladených na rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců tedy rozhodnutí o zajištění žalobkyně i žalobce z perspektivy této kasační námitky obstojí.

b) K faktické nemožnosti navrácení či přemístění do členského státu EU

[40] Stěžovatelé dále v kasační stížnosti brojí proti tomu, že se žalovaná nijak nevypořádala s pokročilým stádiem těhotenství stěžovatelky z pohledu možnosti naplnění účelu zajištění stěžovatelky a uskutečnění jejího předání dle nařízení Dublin III. Překážky zdravotního charakteru, které bránily návratu stěžovatelů do Itálie, existovaly již v okamžiku zajištění a žalovaná, resp. krajský soud, se jimi měli zabývat. Stěžovatelé k tomu namítají, že žalovaná a krajský soud trvají na možnosti uskutečnit předání

stěžovatelů do Italské republiky v rámci stanovené doby zajištění, ale zcela opomíjejí skutečnost, že se jedná o zranitelné osoby a stěžovatelku v devátém měsíci těhotenství krátce před porodem.

[41] Jádrem této kasační argumentace je tedy tvrzení stěžovatelů, že v době 30 dnů trvání jejich zajištění nebylo možné dostát účelu zajištění a uskutečnění předání dle nařízení Dublin III, jelikož tu byly dány objektivní okolnosti aktuálního zdravotního stavu vylučující realizaci předání stěžovatelů do Italské republiky v rámci stanovené doby zajištění. Ve vztahu k této kasační argumentaci Nejvyšší správní soud podotýká, že svým obsahem dopadá výhradně na konkrétní situaci stěžovatelky, nikoli stěžovatele. Z definice čl. 21 nové přijímací směrnice není možné dovodit, že by stěžovatele bylo možno posuzovat rovněž jako zranitelnou osobu, byť je zřejmé, že je osobou blízkou, totiž manželem stěžovatelky, coby osoby zranitelné.

[42] Podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanoví policie v rozhodnutí o zajištění dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

[43] Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III musí být zajištění co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

[44] Výkladem limitů pro rozhodování správních orgánů o době trvání zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se Nejvyšší správní soud v minulosti již zabýval. V rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32 přitom dospěl k závěru, že: „*limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit*

pokračování

dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).

[45] K limitům jednotlivých dob zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III při každém jednotlivém rozhodování žalované se Nejvyšší správní soud dále vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72 následovně: „*Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. (...) Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění (srov. rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 11/2015). (...) Výše provedený výklad zdánlivě klade na správní orgán větší nároky, co se týče frekvence rozhodování o prodlužování doby trvání zajištění. Nejedná se však o nároky nikterak nepřiměřené. Nebude-li proti rozhodnutí o přemístění podán opravný prostředek s odkladným účinkem, lze reálně předpokládat, že správní orgán rozhodne o prodloužení doby trvání zajištění pouze jednou. (...) Výše uvedený postup je opřen o ustálenou judikaturu NSS (viz rozsudky ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 - 29; sp. zn. 2 As 115/2013; sp. zn. 4 Azs 234/2015).*“

[46] Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaná byla při nyní přezkoumávaném rozhodování o dobách zajištění každého ze stěžovatelů zásadně omezena dobou jednoho měsíce, avšak vždy s eventualitou prodloužení této doby trvání zajištění v závislosti na okamžiku sdělení souhlasů Italské republiky s převzetím či nastoupení domněnky takových souhlasů.

[47] Kasační stížnost stěžovatele ani stěžovatelky tedy není v tomto směru důvodná, jelikož naplnění účelu zajištění obou stěžovatelů a uskutečnění jejich předání dle nařízení Dublin III nebylo podmíněno trváním dob 30 dnů jejich zajištění, jež jim byly stanoveny při rozhodování o jejich zajištění. Vzhledem k tomu, že dobu jejich zajištění bylo podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III možné prodloužit, nehrála v tomto ohledu ani okolnost 37. týdnu těhotenství stěžovatelky s rizikem předčasného porodu tak významnou roli, která by z časového hlediska *a priori* vylučovala dosažení účelu jejího zajištění v podobě předpokládaného předání zpět do Italské republiky ve lhůtě pro realizaci přemístění, tj. v době dalších šesti týdnů od sdělení souhlasu Italské republiky s převzetím či nastoupení domněnky takového souhlasu.

c) K nepřiměřenosti zajištění a existenci alternativ a k rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III

[48] K ostatním kasačním námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ze zjištěného stavu věci, který vyplývá ze správních spisů, je zřejmé, že stěžovatelé, ačkoli jsou manželé nacházející se v prakticky stejné situaci z hlediska oprávněnosti jejich pobytu na

území České republiky, naplňují z hlediska právní úpravy možností jejich zajištění, resp. účinného využití zvláštních opatření, podmínky pro jejich uplatnění rozdílně. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka je zranitelnou osobou, jejíž zranitelnost vyplývá z faktu jejího pokročilého stádia těhotenství. Její situace se oproti manželovi odlišuje přítomností rizika předčasného porodu, což v důsledku znamená riziko možné újmy na zdraví či životě. U ženy v její situaci lze důvodně předpokládat i specifickou reakci na jakoukoli psychickou zátěž.

[49] Ze správních spisů žalované je patrné, že ačkoli vedla o zajištění obou stěžovatelů dvě různá, formálně oddělená správní řízení a v každém správním řízení poměrně individualizovanou formou zjišťovala stav věci, ve výsledku uvažovala o stěžovatelích jako o dvojici s dvěma oddělenými prakticky stejnými záměry ohledně cestování do Spolkové republiky Německo. To by jistě bylo na místě, pokud by stěžovatelé nebyli manžely, tedy osobami blízkými, jejichž úmysly ohledně jejich další cesty do cílové země byly zcela zřejmě vzájemně podmíněné a spjaté (což je zřejmé z jimi podaných vysvětlení) a pokud by se nadto konkrétní situace stěžovatelky dramaticky neodlišovala od situace stěžovatele v právně relevantních okolnostech účinného využití zvláštních opatření. Není pochyb o tom, že pokud by stěžovatelka nebyla ve vysokém stupni těhotenství, resp. nebylo u ní zjištěno riziko předčasného porodu pro dobu určenou k jejímu předání do Italské republiky, nevzbuzoval by tento postup žalované pochyby. Podklady shromážděné ve spise by jistě v takovém případě odůvodňovaly zajištění obou manželů.

[50] Žalovaná však postupovala při rozhodování o zajištění stěžovatele i stěžovatelky poněkud šablonovitě, ačkoli jejich situace stejná nebyla. Přestože se situace obou stěžovatelů v důležitém aspektu (rizika újmy na zdraví či životě, resp. snížené odolnosti vůči psychické zátěži) lišila, nevedlo to žalovanou k bližšímu zkoumání, zda a nakolik by splnění zákonných podmínek pro zajištění stěžovatele ovlivnilo či neovlivnilo úmysly stěžovatelky ohledně její samostatné další cesty do cílové země. Nelze totiž vyloučit, že mohly být vázané na jejího manžela, obzvláště v její situaci vysokého stupně těhotenství krátce před porodem. Bližší zkoumání vzájemné provázanosti *společných úmyslů* stěžovatelů ohledně jejich další cesty do cílové země přitom bylo za těch skutkových okolností, jaké byly dány v tomto případě, nutností, jelikož by to v důsledku mohlo vést k naplnění předpokladů pro účinné využití zvláštních opatření ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.

[51] Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaná vůbec nezvážila alternativu, že by byl zajištěn v souladu s účelem předání do příslušného členského státu pouze stěžovatel, u něhož byly důvody zajištění nepochybně dány. Takováto eventualita by pro stěžovatelku v její konkrétní situaci velmi pravděpodobně mohla znamenat kvalitativně odlišnou situaci z hlediska jejích úmyslů další cesty do cílové země. V rámci podání vysvětlení stěžovatelkou by pak žalovaná mohla, resp. měla, zjistit, zda by i za této eventuality nadále trval její záměr pokračovat v cestě do Spolkové republiky Německo bez dokladů, bez peněz a zejména bez doprovodu manžela. Žalovaná se namísto toho omezila na detailní zkoumání prvotních úmyslů obou stěžovatelů a nezvážila variantu zajištění jen toho z manželů, u něhož neexistovaly pochybnosti o dosažení účelu jeho zajištění. To vše za situace, kdy bylo z odpovědí obou cizinců zřejmé, že jejich původní záměr společně cestovat přes území České republiky do Spolkové republiky Německo byl záměrem vzájemně podmíněným a spjatým. Ve vztahu ke stěžovatelce proto nebyl postup žalované

v tomto ohledu dostatečně individualizovaný, neboť žalovaná při zjišťování možností účinného využití zvláštních opatření nezohlednila, že důvody její zranitelnosti ji objektivně limitovaly i v jejích eventuálních plánech do blízké budoucnosti v souvislosti s blížícím se porodem.

[52] Pokud žalovaná při vyhodnocování předpokladů pro užití zvláštních opatření vůči stěžovatelce vycházela výhradně z obsahu jejího podání vysvětlení zatíženého výše uvedenými nedostatky, nemohla si učinit relevantní úsudek o tom, zda bylo její zajištění přiměřeným omezením, či zda nebylo možné dosáhnout účelu zajištění i jinými způsoby bez toho, aby byla omezena osobní svoboda stěžovatelky, a to včetně veškerých důsledků, které s sebou pobyt v zařízení pro zajištění cizinců polovězeňského typu nese. Žalované před vydáním rozhodnutí o zajištění stěžovatelky nic nebránilo, aby postoj stěžovatelky k této eventualitě zjistila, obzvláště v situaci, kdy byla obeznámena jak s tím, že je ve vysokém stupni těhotenství s rizikem předčasného porodu, tak s nutností zajištění stěžovatele, u něhož naopak byly důvody zajištění nepochybně dány. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že výše uvedené výhrady k přezkoumávanému postupu žalované pochopitelně nevylučují, že by i z takto zjišťovaných úmyslů stěžovatelky vyplynula nutnost jejího zajištění jako jediná možnost dosažení účelu dublinského řízení. To však bez dalšího (její stav zranitelnosti respektujícího) podání vysvětlení hodnoceného v kontextu eventuálně projeveného úmyslu manželského páru na tom nebýt od sebe odděleni předjímat nelze.

[53] Pokud se tedy krajský soud v napadeném rozsudku ztotožnil s nerozlišujícím hodnocením žalované ohledně důvodů, proč v případě obou stěžovatelů nemohlo být uloženo zvláštní opatření, a zajištění tak bylo jedinou možností, s tím, že její závěry jsou přezkoumatelné a odpovídají obsahu správního spisu, pak tuto otázku ve vztahu ke stěžovatelce nesprávně posoudil, ačkoli proti takovémuto hodnocení žalované stěžovatelka brojila už v žalobě.

[54] Ve vztahu k stěžovateli Nejvyšší správní soud uzavírá, že tytéž závěry krajského soudu i žalované obstojí, jelikož u něj na rozdíl od stěžovatelky nemohla žalovaná odůvodněně předpokládat podobný vliv na jeho úmysly, jenž by pramenil z důsledků jeho zranitelnosti, a jež by ho objektivně limitoval v jeho eventuálních plánech ohledně samostatné další cesty do cílové země.

V. Závěr a náklady řízení

[55] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost stěžovatelky důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek v části týkající se stěžovatelky a spolu s tím podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil i rozhodnutí o zajištění stěžovatelky, jelikož důvody pro takový postup byly dány již v řízení před krajským soudem.

[56] Nejvyšší správní soud však současně nevyslovil, že se žalované vrací věc zajištění stěžovatelky k dalšímu řízení. Podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je totiž prvním úkonem v řízení o zajištění cizince vydání rozhodnutí. Po zrušení pravomocného rozhodnutí o zajištění stěžovatelky tedy v tomto případě nebude obnoven právní stav (opět) pravomocně neskončeného správního řízení, v němž by snad

mělo či mohlo být žalovanou pokračováno. Tento postup je v podmínkách právě projednávané věci zcela v souladu s dřívější rozhodovací praxí zdejšího soudu. Kupříkladu v rozsudku ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.*“ K tomu Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že je mu z vyjádření žalované ke kasační stížnosti stěžovatelky známo, že oba stěžovatelé již byli dne 27. 2. 2018 ze zajištění propuštěni v důsledku podání žádosti o mezinárodní ochranu za jejich novorozeného syna a následného uplatnění kritérií za účelem zachování celistvosti rodiny podle nařízení Dublin III.

[57] Nejvyšší správní soud z výše popsaných důvodů neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[58] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná měla ve věci úspěch jen v části týkající se rozhodnutí o zajištění stěžovatele, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává. Stěžovatelka sice měla ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení jí však nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[59] Stěžovatelům byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2 Azs 93/2018 – 36, ustanovena zástupkyně Mgr. Gabriela Kopuletá, advokátka, jejíž hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně provedla v řízení o kasační stížnosti při zastupování dvou osob celkem dva úkony právní služby, kterými jsou (dvojí) převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za každý ze dvou úkonů právní služby při zastupování stěžovatelů, náleží ustanovené zástupkyni mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Jde-li však o společné úkony při zastupování dvou osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % [§ 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Odměna ustanovené zástupkyně tedy činí 4960 Kč [$2 \times \left(3100 - \frac{3100 \times 20}{100}\right)$]. Takto vypočtená náhrada se zvyšuje o paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelů činila dvojí úkon při zastupování dvou osob, přiznal jí soud paušální částku náhrady hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ustanovené

zástupkyně tedy dohromady činí 5560 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatelů vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu